

برادر بسیار عزیزم آقای سرایب سلطان - سرایب خان ام

« ای آنگه گنگنی و سراداری
اندر نهال سر شمشیرهای ناری
رفتی آن یک روز - آمد آن یکساز
بود آن چه بود خیره چه غم داری ؟
بمبار کرد خرابی گیتی را
گیتی است کی بقیه سردم داری ؟
اندر نهال شمشیر بد آمدند
فصل و بزرگوارای و ساراری »

این چند روز شوفاژی ، رود کنی جاودان است در ۱۲ قرن پیش کما سست از غم تو بگامید
گو یا این سر نو صا سه نفر یعنی تو ، نفر = جانی روح بود که در یک سینه
مهربان مان را از دست به هم سال نفس ۱۳۸۴ که دارد تمام می شود
را آن تو و عزیز ندانست آن سال جنگ و آفرینش و در تو گشتم سگیان از روی گشتم
در همین خانزاده روان شاد هندی خانم شدت می گویم ،
برای حال گم که او است که می خنجم تلفظ با تو و خوش و نهان (صنایع)
تلفظ تا من گنگنی و مدتی نمی گویم . گمان خطا فراموش است یا چه نهاده ام . به این جهت
نقد است به نفاست در گذشته تا به هنگام پیر خاندان مصدور بودیم نیز به خانزاده او
تقدیر بگویم ، روان آنها رفته گمان شاد !
ببین و هر داد به تو و هم از اول خانزاده است تقدیر ما گویند
آقا برادر عزیزم با از دور ما بوس
برادر